

Eteläisen maailman katolla. Jouko Merimaa ja Anna-Leena Salokorpi takanaan Aconcaguan huippu 6 959 metrin korkeudessa.

Laulu-Jaakkojen ensimmäinen esiintyminen ruotsalaisessa kirkossa oli heti menestys, joka antoi kuorolle uskoa koko kiertueen ajaksi.

Sanna Luodes tekee katulähetystystä lasten parissa Argentiinassa. Suomalaiskuoron konsertti nosti tunteet pintaan.

Matkassa mukana

Laulu-Jaakkojen ja puolisoitten matkalle osallistui seuraavat henkilöt:
Koronjohtaja Anna-Leena Salokorpi, Heimo Toivainen, Hilka Toivainen, Pekka Kaarla, Marita Kaarla, Antero Varila, Marja-Leena Varila, Osmo Niittyniemi, Merja Niittyniemi, Jorma Kulta-

Jaakottarista ja seuralaisista koostuvaan ryhmään kuuluivat vas. Hilka Toivainen, Pirkko Aro, Anneli Kempas, Päivi Miettinen, Laila Forss, Sirpa Springare, Anita Lövdahl, Eija Järveläinen, Marita Viita-aho, Sirpa Laasanen, Marja-Leena Varila, Marita Kaarla, Sirkka Seppälä, Inger Koskela ja Merja Niittyniemi.

Chilen keskinen alue on vehreää ja kaunista seutua. Viini-, appelsiini- ja oliivitarhat seuraavat toisiaan.

mann, Jouko Merimaa, Kari Jakamo, Kari Koskela, Inger Koskela, Alasdair Pollock, Olavi Saksa, Martti Autio, Ilpo Forss, Laila Forss, Pentti Höri, Pekka Viita-aho, Marita Viita-aho, Jukka Kempas, Anneli Kempas, Anssi Laasanen, Sirpa Laasanen, Bo-Orvar Ingo, Matti Aro, Pirkko Aro, Markus Laasanen, Sirkka Seppälä, Seppo Heino, Anita Lövdahl, Tero Järveläinen, Eija Järveläinen, Klaus Koskela, Päivi Miettinen, Sirppa Springare.

ARGENTIINA/CHILE

Lufthansan kippari päättää viheltää pelin poikki ja nykäisee koneen sivummalle ja vaakalentoon. Lähestyminen Buenos Airesiin on käynyt rankaksi. Iso kone ravistaa ja huojuu enemmän kuin olisi tarpeen.

Kentällä vastassa oleva oppaamme ja organisaattorimme Pertti Mustonen ei usko, että kone saa edes lupaa yrittää laskeutua. Myrsky jyllää Rio de la Platan yllä. Onneksemme emme tiedä tästä mitään.

Kapteeni ohittaa BA:n ja tekee u-käännöksen kaukana maaseudulla. Tasaista kuin Pohjanmaan lakeuksilla, joten viimeiset kymmenet kilometrit tullaan loivaa liukua kuin myrskyn alla. Ammattimies ratissa.

Pitkä Atlantin ylitys oli vaivuttanut monet onnelliseen uneen, joka oli katkennut aamuvuorilta välilaskun aikaan Sao Paulossa. Koneen takimainen varauloskäynti oli hajonnut kentällä ollessa, ja kun se oli saatu teljettyä kiinni, oli takaosasta pitänyt siirtää noin 70 matkustajaa muualle koneeseen. Tilaa oli ehtinyt tulla Brasiliassa juuri sen verran. Osa Laulu-Jaakoistakin oli päässyt ensimmäisen luokan yleisille penkeille oikomaan jäseniään — mistä muut saavat kuulla tarpeettoman ylitsevuotavia tarinoita vielä pitkään.

Pahinta matkustamisessa on se matkustaminen, varsinkin jos se tietää yli 30 tuntia istumista peräjälkeen busseissa ja lentokoneissa.

Vaivat tulevat olemaan kuin poipyhkäistyjä, kunhan 40-henkinen pietarsaarelaisseurue on pääsevä ihmettelemään Argentiinan ja Chilen maisemia ja elämää. Ja toisinkin päin.

Laulu-Jaakkojen 60-vuotisjuhla-kiertue alkaa kiertoajelulla ”Boniksessä”, kuten Argentiinan 12-miljoonasta pääkaupunkia tuttavallisesti suomeksi puhutellaan.

Perusnähtävyyksien lisäksi bussi risteilee myös sataman seudun slumeissa, missä näemme heti kättelyssä, mitä 2000-luvun alun talousromahdus teki miljoonille argentiinalaisille. Perheiden säästöt saattoivat kadota yhdessä yössä taivaan tuuliin, työttömyys räjähti käsiin, lapsia laitettiin kaduille, rikollisuus rehotti. Laskua maksetaan vielä pitkään.

On hyvä ymmärtää jo alkajaisiksi, ettemme ole maanpäällisessä paratiisissa, vaan yhdessä maailman suurkaupungeista kaikkine mukanaan tulevine ongelmineen. Täällä päivystävät myös varkaat ja kulkurit, kuten tulemme jäljempänä huomaamaan.

Kaunehin maa El más bello de los países

Ensimmäinen konsertti Ruotsalaisella kirkolla lyö monella tapaa ällikällä. Emme ole tottuneet siihen, että kirkossa esitetään viihdepainotteista ohjelmistoa tangoineen, tai että yleisö riehaantuu välihuutoihin ja hypää pystyyn penkeistään, jos siltä

tuntuu. Ja tuntuu aika usein.

Joudumme muuttamaan isäntien toivomuksesta ohjelmistoaamme vauhdikkaampaan suuntaan. Tämä tulee toistumaan monta kertaa. Suunnitelmat voivat muuttua vielä konsertin alettua. Loppukiertueesta tähän on jo kertynyt rutiinia.

Ruotsalainen kirkko on aloittanut yhteistyön muiden pohjoismaalaisten yhteisöjen kanssa, ja se toivottaa tervetulleeksi seiniensä suojiin niin suomalaiset kuin virolaisetkin. Buenos Airesiin on pesiytynyt arvioiden mukaan satoja suomalaisia, tuhattakin veikkaillaan. Muutamat heistä ovat paikalla ja tervehtivät vanhasta maasta tullutta kuoroa innokkaasti.

— Kyllä voit hyvin kirjoittaa, että tuli tippa linssiin, antaa 22-vuotias Sanna Luodes palautetta. Nokialta lähtöisin oleva Sanna on asunut kolme vuotta Buenos Airesissa, ja kotikävä nostaa ajoittain päätään. Suomalaiset laulut koskettavat nyt erityisesti.

Sanna Luodes toimii yhteiskristillisessä Missionuorten yhteisössä katulähetystyössä. Talouslaman tuotteenä katulapsia riittää pääkaupungissa, jopa 4-vuotiaita on tavattu elämässä yksinään porttikongeissa. Hyvinkin nuoret lapset syöllistyvät varkauksiin, ryöstöihin ja väkivallanteihin. Sanna Luodes menetti itse reppunsa ja passinsa varkaille äskettäin Cordobassa, jonne hän oli muuttamassa. Nyt hän on joutunut palaamaan tilapäisesti Buenos Airesiin.

— Suomessa on mielettömän hyvä

koulutusjärjestelmä, joka antaa elämälle muutakin evästä kuin kirjatie-toa. Täällä koulu ei anna lapselle läheskään samanlaista tukea kuin Suomessa, sanoo myös yläasteiden kouluissa kiertävä Sanna.

Paikalla on useita ruotsalaissyntyisiä kuulijoita, joihin tekee erityisen vaikutuksen se, että suomalainen kuoro laulaa muutaman ruotsinkielisen laulun.

Ylitsevuotavan lämmin vastaanotto heittää ylimääräisen jännityksen pois kuoron harteilta, ja Anna-Leena Salokorpi saa kerrankin johtaa vapautuneesti hymyilevää ja yleisön kanssa myötäelävää mieskuoroa.

Satumaa País de ensueño

Useat kirkkokonsertin kuulijat tavaat seuraavanakin iltana, tällä kertaa aivan toisenlaisessa ympäristössä. Gran Cafe Tortoni on kaupungin vanhimpia ja maineikkaimpia tango-klubeja, ja nyt se saa annoksen suomalaista reippaampaa kuororepertuaaria ja, tottakai, tangoja. Olkoonkin, että paikan piano on parhaat päivänsä nähnyt ja huohottaa suloisessa epäviireessä mitä sattuu. Tämä on varmaan sama kaikille.

Porukka on nyt kriittisempää kuin eilen, mikä ei poista sitä tosiasiaa, että osa yleisöstä pitää edelleenkin näkemästään.

Joka kerran, kun kuoro riehaantuu solkkaamaan jotain espanjaksi, syntyy välitön kontakti. Alex Pollockis-

ta sukeutuu kiertueen edetessä varsinainen argentiinalaisen tangon tulkitsija myös kroman kautta. Kun eräessä kohdassa laulaja mainitsee savukkeesta korvan takana, mies yleisön joukosta tuo hänelle sellaisen.

Laulu-Jaakkojen esiintymistä seuraamaan on saapunut myös Argentiinan Suomen suurlähettiläs Ritva Jolkkonen, jolle kuoro omistaa keikan jälkeen pari yksityistä numeroa.

Yö saaristossa Noche en el archipiélago

Buenos Aires elää päivin ja öin. Eron menossa huomaa vain siitä, katseleeko sitä auringon- vai keinovalossa. Tuhansien taksien (kaupungin johtava kuljetusväline) tahdittama liikenne on niin vauhdikasta, että sitä pitää paeta muutamien kilometrien mittaisille kävelykaduille.

— Terve torvi, hihkaisee kauppias Sem iloisesti suomeksi, kun kuulee mistä päin vieras on. Saatuaan sanomastaan tuoteselosteen, soimaa hän hyvää ystävänsä Juan Carlosta, joka on opettanut hänelle tämän verran suomea.

Juan Carlos on muusikkonestori, joka käppäilee piankin paikalle huomattamatta, että taloon on tullut suomalaisia.

— Joo, olen soittanut yhtyeeni kanssa tanssimusiikkia suomalaisissa ravintoloissa seitsemän vuoden ajan. Tangoja olen soittanut, ja ihan mitä vaan, paitsi humppaa, Juan Car-

los selvittää.

Seuraa röhönaurujen säestämiä muisteluksia Suomen-vuosilta. Mies on varsinainen koomikko ja epäilemättä kokenut yhtä ja toista.

Hän jatkaa Semin huijaamista väit-tämällä, että Suomea terrorisoivat vaaksan mittaiset moskiitot.

Juan Carlos aprikoi pitkään, kun kuulee meidän olevan Pietarsaaresta. Seuraa sujuva luettelo suomalaisista kaupungeista. Kokkolan kohdalla hihkaistaan. — Pietarsaari on heti siitä etelään.

— Joo, olenhan minä siellä sitten käynyt.

On tämä maailma pieni.

Kun pojat ne raitilla Cuando los muchachos cantaban por los caminos

Haluamme kaverin kanssa kuvata hallintopalatsit, joiden seiniä täplittävät edelleen luodinreiät kulloisenkin vallankaappauksen ajoilta. Kun kierämme aluetta ympäri, joudumme niin sanotun sinappihyökkäyksen kohteiksi.

Ryöstöyritys toimii siten, että pahaa-aavistamattomien turistien niskaan ruiskutetaan kauempaa, ilmeisesti muovipullosta sinapin näköistä tönä.

Kun uhri huomaa saaneensa rojua vaatteisiinsa, paikalle ilmestyy hetkessä pari avuliasta — tällä kertaa naispuolista — henkilöä, joilla on kuin sattumalta käsipyyhkeitä ja vetä tarjolla. He aloittavat uhrin putsaa-

misen sinapista ja samalla ympäri pyöriessään pyrkivät kalastamaan tältä lompakon ja muun omaisuuden avoimesta taskusta.

Nyt kaksikko vetää vesiperän. Meitä oh varoitettu tästä etukäteen, ja kaikki arvokas on talletettu paikkoihin, joihin ei pitkäkyntinen tuosta vain pääse. He huomaavat yrityksen turhaksi samoihin aikoihin kuin mekin pääsemme tilanteesta jyvälle, ja katoavat nopeasti. Harmikse me jäävät sotketut vaatteet, mutta hotellille ei ole kovin pitkä matka. Toimenkin ryhmä pietarsaarelaisia joutuu saman tempun uhreiksi, mutta nytkään varkaat eivät saa mukaansa mitään.

Matkapäivä 1 000 kilometriä lännempänä sijaitsevaan Mendozaan käynnistyy suurella kansallisella draamalla: televisiokanavat näyttävät tuntikausia suoraa lähetystä ex-presidentti Juan Peronin ruumiin siirrosta uudelle hautapaikalle San Vicenteen.

Avoimella lavetilla lepäävää arkua seuraavat matkan edetessä tuhannet peronistit, joita puolestaan seuraavat heidän poliittiset vastustajansa.

Päivä päättyy rajuihin ja väkivaltaisiin mellakoihin San Vicentessä, jossa ammuskelusta huolimatta ei tietävästi kuole kukaan.

Kertaalleen haudattujen tai mausoleumeihin säilöttyjen ruumiiden toistuva siirteleminen milloin missäkin tarkoituksessa on kuulemma Argentiinassa ihan tavallista.